

Стогін століть

Павло Кравченко

I.

Червоне небо горіло. Пахло порохом, землею. Ще чимось. Мабуть кров'ю, кров'ю невинних людей.

Темна ніч. Відкриваю очі...Тиша. Темінь. Чую постріли. Затихло. Знову постріл. Що це? Відкриваються двері. Тихий холодок пройшовся по п'ятах. Взяли за руки...

Ведуть. Куди ведуть? Навіщо? Де я? Знову стогін. Зупиняюсь. Щось вдарило та штовхнуло позаду: "Не зупинятися!". Бачу людей. Вони плачуть й кличуть когось.

Двері... Темінь... Сходи. Довго йшли. Зупинилися. "Можна ввійти?" — "Так". Біле світло. Серце билось.

II.

Лампа. Тепло. Хтось поставив на коліна. Нічого не бачу. Серце билось. Очі від світла боліли. "Ім'я" — "Степан". "Прізвище" — "Чуб". "Письменник?". Мовчання. "Ще раз питаю!". — "Так, письменник Степан Чуб". Знову мовчання. Чую шорхання. Знову цей запах. Запах крові? Хтось наливає. "Пий". "Пий!". Вино. Ненавиджу його. "Пий!". Удар. Падаю. Знов удар. Навіщо мучити, краще відразу вбити.

Повели. Бачу приятелів — письменників. Серце завмерло. Скільки їх?

Вулиця. Морозно. Небо сіре. Пішов дощ. Краплинка впала на лице... Дуже боліло в грудях. Серце билось. "До стіни!".

Поставили. Бачу солдат. Старі шинелі. Червоний прапор. Чорні сосни на узліссі хитаються. Далека далечінь відкрилася переді мною. Рідний дім. Сім'я... Вона... Прекрасна жінка мого життя...

"ВОГОНЬ!" — пролунало... Постріл. Серце перестало битися.

Довго ще чулося відлуння пострілу між чорними деревами на галявині.